

Tuvalimdeki Karakoç Resimleri

◆ Tacettin Şimşek

Giriş

Hep böyledir ve galiba değişmez bir kaderdir. İyi insanlar iyi atlara biner giderler. Kocaman bir boşluk bırakırlar arkalarında. Onların bizden alacaklı gittiklerini düşünürüz. Bize arkalarından mahzun bakmak düşer. Hatırlamak değil, unutmamak ve daima rahmetle anmak boynumuza borç olur. Payımıza düşen budur. Vefa, erdem vadisinde yürür, ödeve dönüşür. Karakoçlu zamanları özlemekten başka ne gelir ki elden? Bir de belleğimizdeki resimleri albümlere dizmekten...

1

Bahaettin Karakoç bir Dolunay süvarisidir. Dolunay, taşranın şiirle soluk almasıdır. Taşranın merkeze “ben de varım” demesidir. Karakoç, hedefini çoktan belirlemiştir zaten. “Şiiri ayağa kaldırmak.” koymuştur hareketin adını. Dolunay dergisini çıkarması, Dolunay Şiir Şölenlerini ısrarla sürdürmesi azim, idare ve kararlılık destanıdır. O, bir öz güven anıtı diker taşralı sanatkar yüreklere. Şölen resimlerinde Karakoç’un yanı başında yürüyen, onu gölgesi gibi takip eden isimler vardır. Şölenlerin kutlu kapısını Dede Korkut’un duası ile açan Ramazan, objektifiyle de şiir yazar Yasin, Kırağı’dan Hece Taşları’na şiiri hep gündemde tutan Tayyib bu isimler arasında o büyük resme dâhil olurlar. Seyran şairi, şiire Anadolu’da bir merkez oluşturmanın peşindedir. Şairler şehri Kahramanmaraş bir buluşma noktasıdır artık. Dolunay, Karakoç’un öncülüğünde bir çekim merkezi olur. Eli kalem tutan birçok insanı çevresinde toplar.

Karakoç çağırın, yönlendiren, kollayan, yüreklendiren tavrıyla bir tekke şeyhi gibidir.

2

Karakoç’un şiiri sizi bir gün “Kepez”le çarpar. Nasıl bir sestir o; nasıl bir imge harmanıdır? Yıllar sonra öğrencilerle gerçekleştireceğiniz şiir şölenlerinde okunacak şiirler arasında “Kepez” mutlaka olacaktır.

Çok zaman “İhlamlar”ın gölgesinde kalan “Kepez”, çağdaş Türk şiirinde Karakoç’un sesini, söyleyişini, ritmini ve imge dünyasını aksettiren özgün bir şiir olarak yaşmalıdır.

“Deniz fenerinin ve gökyüzünün kör olması”, “deniz dibi devlerinin uyanması”, “koç sürüsü dalgaların tolaşması”, “yürekteki kara bulutların yıldırımlar kusması”, “yorgun geminin kayalara oturması”, “korkunun şapkasını kapkara bir dala asması”, “ölümün bir yosun tarlasında dinlenmesi” ve “selam vererek geçmesi”, “denizlerin sünger ve inci avcılarının kanına girmesi”, “neşeli bir ışık aydınlığı”, “yaralı akşamlar”, “şingür mungür kristal ömürler”, “yitik ekmekler gibi ayrılık türküleri”, “tedirgin martılar”, “dilsiz görgü tanığı”, “Tarih-i Kadim’in sızlayan süslü bir göğüs olması”, “ellerini bulamamak”, “asırların zincirleri kemirmesi”, “sabrın gül suyuyla beş vakit yıkanmak” gibi örnekler, Karakoç’un şiir evreninde imge oluşturma yaklaşımının ipuçlarını verir. (Karakoç usta, şiirde iççiliği keşke göz ardı etmese ve bu anıt şiirde uyak endişesinden kaynaklanan “Yalnız kalmayınca aç kalmayınca / Oğlak, kuzu melemez” ve “Kimse kirli ayaklarıyla / Üzerimi tepeleyemez” gibi dizelere yer vermeseydi diye düşünmeden edemezsiniz.)

Kepez ya da şair, denize bakan bir tepenin diliyle konuşur. Bir tanıklıktır kepezinki. İçinde geçmiş, geleceği, şimdiki zamanıyla bütün bir hayat vardır. Karakoç, beşeri nitelikte bütün var oluş ve yok oluş macerasını bir kepezin teşhis ve intakıyla gözler önüne serer. Şiir bir dağ yamacından kopan kar yumağının yuvarlanması gibi başlar:

“Ansızın bir karasu iner
Deniz fenerinin gözlerine
Fener kör olur.
Ve ağır ağır uyanmaya başlar
Deniz dibinin devleri
Koç sürüsü dalgalar tolaşır gerine gerine
Ötede yıkın bir balıkçı köyünün çiçeksiz evleri
Evler ki denizlerde olup bitenleri bilmez
Bense bu kadere iyi bilirim
Benim adım Kepez...”

Şair, kepezin kimliğine girip konuşurken tabiat ve insan bütünlüğüne ilişkin bir sahne kurar. Işığın olmadığı mekâna korku hâkimdir. Karanlık tabiat, korku insana ait unsurlardır. Şiir, sebep sonuç ilişkisi içinde karanlığın korkuyu doğurduğu sezdirir. Aynı korkunç tablo bir geminin kayalara çarpmasına neden olurken insanda iki farklı eylemi ortaya çıkarır: Biri sebepler üzerine düşünmenin ve sığınma ihtiyacının tezahürü olan dua, diğeri sebepleri göz ardı edip doğrudan sonuca odaklanmanın göstergesi olan küfürdür. Karanlıkta ölüm kol gezmektedir.

“Yıldızlar olmadı mı, dolunay olmadı mı
Gökyüzü de kördür.
Yüreğindeki kara bulutlar
Durmadan yıldırımlar kusar
Yorgun bir gemi oturur kayalara
Karışır birbirine dua ve küfür
Korkuysa şapkasını her zaman
Kap kara bir dala asar
Bir yosun tarlasında dinlenirken
Gördüm ölümü kaç kez
Selam verip geçti gülümseyerek
Ben korkusuz Kepez... (...)”

Amaç şiir çözümlemesi olsa eminim ki, “Kepez”-den bir kitap çıkarırsınız.

3

Karakoç’un adını anınca gün olur, otuz beş yıl öncesine gidersiniz. *Mevsimler ve Ötesi*’nden on bir yıl sonra *Seyran*, ondan iki yıl sonra *Sevgi Turnaları*, ardından aynı yıl (1983) *Ay Şafağı Çok Çiçek*’le *Kar Sesi* yayımlanır. (“Seyran” öylesine büyülü bir isimdir ki, 1973’te Bahaettin Karakoç’un ikinci kitabının künyesi olmakla kalmaz, 1979’da Gülten Akin’ın şiir kitabına olduğu gibi toplu şiirlerine de ad olur. Karakoç’un beş ciltte bir araya getirilen şiirlerinin ilk cildine ad olduğu gibi.)

Ay Şafağı Çok Çiçek’te şair “Acelem Var” demektedir.

“Acı şölen yorgunu soylu yiğit dağlardan
Gönlüm müjdeyle döner ay şafağı çok çiçek”

diye diye ve “Azıksız Çıkma Yola” uyarısıyla gelmiştir. Ezberlenecekler arasına giren şiir

“Bir nehri geçeceksen önce soyunmalısın
Bir dağı çıkacaksan soluklu olmalısın
Mademki niyetlisin seferin kutlu ola
Caydırmayı düşünmem ama derim ki sana
Azıksız çıkma yola”

bendiyle başlarken de,

“Nereye gidersen git, heybene gönül doldur
Bir kovan parçalama bir parmak acı balâ
Yontuldukça yer kapla ve her zaman güzel kal
Temiz kal, fazlanı at, eksiğini tamamla
Azıksız çıkma yola”

bendiyle biterken de şiir vadisine henüz adım atmış genç yoldaşlara yol haritası çizmektedir.

Azığınız olur şiir. Oturur, *Ay Şafağı Çok Çiçek*’teki “Işığa Güzelleme” başlıklı şiire her beytin üzerine üç dize ekleyerek acemice bir tahmis (beşleme) yazarsınız. Ancak Karakoç da dâhil olmak üzere, hiç kimseye okumaz, hiçbir yerde yayımlamazsınız. Bu, sizin gönül bağınızı belgelemek ve safınızı belirlemek için yaptığınız bir denemedir sadece.

Sen gözlerinde yıldızları taşıyan mihrace
Al sevgini eline yürü sonsuza gönlünce
Zaman bahtın ellerinde sihirli dönence
“Deli-beyaz dişi, ey sürekli balkıyan ece
“Gündüz bahar güneşiydin, dolunaysın bu gece”

Sözün altın cevheri belli ki hayli derinde
Farz et ki bugün şiir olmak varmış kaderinde
Kuş resimleri çizer kim olsa senin yerinde
“Yeşeren raksındır, kuş ve ceylan figürlerinde
“Yayladan yaylaya bir diri çığlık devrilince”

Gökler bir şehrayine hazırlanır hayal bu ya
Başlar denizler ufkunda rüya içinde rüya
Bir senfonik ezgiler sahnesine döner dünya
“Mavi bir sağnak gibi bastırır müzik ve hülya
“Çağ seni yorumlar her sanatta, erdemli yüce”

Soylu renk odur ki en sevdiği renge boyana
Işık denir mi renklerinden birine kıyana
Kimi gün el çeker çağdan çekilir aşiyana
“Atlarla, balıklarla, bütün kuşlarla yan yana
“Ruhun doruk doruk hicreti, bir soylu imece”

Hayalim seninle her zaman düğünde dernekte
Bir gün yıldızlara ulaşmak mümkün mü demekte
Seni özlemekte sadece seni özlemekte
“Has ekmekte, ak duvakta, gülde, düşte, emekte
“Sensin onurlu zaferleri yansıtan bilmece”

Can uğruna can vermek oyunsa ne büyük oyun
Aşk özüdür rüzgârın toprağın ateşin suyun
Ey sevgili ruhun bana bir otağ-ı hümayun
“Delim, tatlım, kurban olayım, yüreğime soyun
“Gündüz bahar güneşiydin, dolunaysın bu gece”

Yıl 1983'tür. Erzurum'da bir imza günü düzenlenir. Cumhuriyet Caddesi'nde karşıdan karşıya gerilmiş kocaman bir bez afiş dalgalanır. Bahaettin Karakoç, Abdurrahim Karakoç ve Alper Aksoy Erzurum'dadır. *Kar Sesi, Suları Islatamadım ve Ümraniye İçinde Vurdular Bizi*, buğusu üstünde kitaplardır.

Yahya Kemal'in 1927'de Varşova'da kaleme aldığı "Kar Musikileri" şiirinin ikinci dizesinden bir tamama çıkıp gelmiş, Karakoç'un şiir kitabının kapağına oturmuştur: Kar Sesi. Yahya Kemal o şiirinde "Bin yıldan uzun bir gecenin bestesidir bu. / Bin yıl sürecek zannedilen kar sesidir bu." derken "bir erganun âhengi"nin derinden derine yayıldığını, bu ahengi duyduğunu, ancak Slav kederinden zevk almadığını söyler. Çünkü onun zihni Varşova'dan da, yaşadığı dönemden de çok uzaktadır. Eski plakta Tamburî Cemil Bey çalmaktadır. İstanbul'u özlemektedir Yahya Kemal. Cemil Bey, ona notaların kanatlarında İstanbul'u getirmektedir. Birden kar ve karanlığın uzaklaştığını zanneder şair, rüyasında kendini Körfez'de görür.

Siz, bir değil, iki Karakoç'u Erzurum'da görebilirsiniz. Bir heyecan dalgası sarmıştır Erzurum'u. Ülke Kitabevi'nde izdiham olur. Kitaplar imzalanır, sohbetler edilir, çaylar içilir. Yunus Buğra'nın evinde Yakup'un özenle yoğurduğu çiğ köfteler yenir.

Ertesi gün misafirler otobüs terminalinden yolcu edilirken Süzer tabelasının önünde toplu fotoğraf çekilir. Yakup, Nuri, Mehmet, Yunus Buğra, siz... Oradasınızdır. Edebiyat Fakültesi'nin efsane hocaları Şerif Aktaş, Yavuz Akpınar, Saim Sakaoğlu, Ali Berat Alptekin oradadır. Taşra, akademisyeniyle de şairinin yanındadır. Bu da kayda değer resimler arasındaki seçkin yerini alır. (Ne yazık ki bu yakınlık, akademik çalışma alanına yansımaz. YÖK Tez Merkezi tarandığında görülür ki, akademinin Karakoç'a ilgisi, 1996'da Mehmet Narlı'nın Yeni Türk Edebiyatı bilim dalında hazırladığı 1950 Sonrasında Türk Şiirinde Bahaettin Karakoç ve 2005'te Aytaç Dinç Yıldırım'ın dil bilim alanında yaptığı *Bahaettin Karakoç'un Şiirlerinde Sıra Dışı Bağdaştırmalar* adlı yüksek lisans tezleriyle sınırlı kalır. 5 Ocak 2019 itibarıyla YÖK Tez Merkezi'nde ve enstitü kütüphanelerinin raflarında Bahaettin Karakoç konulu bir doktora tezine rastlamak mümkün değildir.)

Eylül 1983'te Doğu Edebiyat dergisinin Türkiye genelinde başlattığı imza törenlerinde kervan, Erzurum'da konaklamıştır. Seyran Erzurum'dadır. Sevgi Turnaları Palandöken'in zirvesinde uçar. Ejder'in tepesinde *Ay Şafağı Çok Çiçek açar. Kar*

Sesi'nin en güzel yankılandığı yer belki de Erzurum'dur.

Karakoç, ertesi yıl yayımlanacak *İlkyazda* kitabının "Selam" bölümünde Malatya, Elazığ, Erzincan, Bayburt, Gümüşhane, Trabzon, Giresun, Samsun, Çorum, Ankara, Kayseri gibi şehirlerin yer aldığı şiir defterine Erzurum sayfasını da ekleyecektir.

*"Selam Erzurum dedim, selam ey yiğit şehir
Üşüyen gözlerinle süzül de içime gir
Lala Paşa Camisi hâlâ diri ve güle
Geçeceksen burada imbiklerden süzül geç
Aziziye Tabyası, Mecidiye Tabyası
Faniyetten kurtulmuş ışık yüzlü iki pir
Çifte minarelerin şiirli endamında
Ruhlar getirir tekbir
Bütün çehreler bildik, bezm-i elest imzalı
Hepsi çiçek gamzeli / Her selam taze iksir"*

Ardından bir toplu fotoğrafın tasvirini yapar Karakoç:

*"İşte grup hâlinde çekilmiş bir fotoğraf
Sütten bir gül bahçesi, yürekleri sütten saf
Şu Yavuz Akpınar dost, şu Saim Sakaoğlu
Şu Şerif Aktaş Hoca, şu Ali Berat Alptekin
Şu İsmail Usta'dır, şu Selâhaddin Daloğlu
Bunlar olgun başaklar, bunlar ışık, bunlar su
Şu Selçuk Kaya'dır, şu İshak Yıkılğan
Şu şair Çiğdem Artar, şu da Tacettin Şimşek
Şu Yakup Çelik kardaş, şu Mehmet Özdemir can
Yunus Yılmaz, Mahmut Doğan
Saymakla bitmez ki tek tek
Hepsi bir ulu harman
Hepsi yâr, hepsi kardaş..."*

Karakoç'un şiir tutanağına geçmek bir ayrıcalıktır kuşkusuz. Sonraki yıllarda sık sık Erzurum'a gelir şair. Palandöken'de kar yiyen, Aziziye Tabyası'nda gözleri buğulanan, Tortum Şelâlesi'nde yükseklerden köpük köpük dökülen suya şiiriyle eşlik eden Karakoç portreleri, bu gelişlerden hafızanıza kazınmış karelerdir.

5

Hafızanız bugünden yirmi yıl öncesine uzanırsa Tokat Niksar'da Çamiçi Yayla Şenliği'nde bulursunuz kendinizi. Günlerden 3 Haziran'dır. Saat 13.00 civarıdır. Önde Karakoç, ardında İsmail, Hüseyin ve siz, Çamiçi Karabodur yaylasında bir orman içindesiniz. "Tepeye çıkalım mı?" diye sorar Karakoç. Gözümüz kesmez ama Bahaettin Karakoç'tur teklifin sahibi. Canımıza minnettir. Siz, ona yoldaş kabul edilmeyi ayrıcalık bilirsiniz. (Niye itiraf et-

memeli, biraz da kızdırmaktan çekinirsiniz büyük ustayı. Karakoç'tur o. Aniden parlayıverir. İmâdan tarize, sitemden azarlamaya ışık hızıyla geçiverir. Karakoç kızdı mı, söz dizgininden boşanır ve varacağı son adrese varır. Belleğinin تنها bir köşesinde çatık kaşlı bir Karakoç resmi taşıyanlar iyi bilir bunu.)

Yayla, sırtını çam ağaçlarıyla, çalılıklarla kaplı ormanlık bir alana yaslamıştır. Tepeye ulaşmak için yol yoktur. Karakoç önden neredeyse uçarak; çam ağaçlarının, çalılıkların arasından yol açarak yürümektedir. Başkaları tarafından açılmış bir yoldan gitmek değildir, yeni bir yol açmaktır niyeti.

Siz, arkasından nefes nefese ona yetişmeye çalışırsınız. Karakoç bir yandan koşar adım yukarı tırmanırken bir yandan da doğaçlama olarak "ziyade" redifli bir koşma söylemektedir. Hüseyin, elinde kalem ve kâğıtla bir yandan ağaç dallarından kendini korumaya çalışırken bir yandan da tek mısra bile kaçırmadan Karakoç'un söylediği koşmayı not almaktadır. Üç takipçi, kan ter içindedir.

Tepeye çıkıncaya kadar şiirin beş dörtlüğü tamamlanır. Tepede açık bir alan vardır. Ortada gövdesinden iki ana dala ayrılmış yaşlı ve tek başına bir kayın ağacı kıyamdadır. Karakoç, kayın ağacına tırmanır ve altıncı dörtlüğü ağacın üzerinde söyler. Koşma tamamlanmıştır.

Adı ne olacaktır şiirin? Onu da söyler Karakoç. Koşmanın künyesi "Karabodur Yaylasında Dört Kartal" olur. Orada aslında bir kartal vardır. Diğerleri o koca kartalın güçlü kanatları altındaki serçelerdir.

Tırmanışa geçildiğinde "Karabodur yaylasında Karakoç gezer" diye başlamıştır şiir. "Kartal bakışları ovayı süzer" diye devam etmiştir. Hiç duraklamadan, mısralar art arda sıralamıştır. Bu arada Hüseyin, yazma hızını Karakoç'un söyleme hızına yaklaştırabilmek için olağanüstü çaba göstermiştir.

Şiirin devamında "Gençler kanatlanmış uçmaya hazır / Birlikte konmaya göçmeye hazır" der Karakoç. En genciniz, en yaşlıınızdan otuz yaş daha büyük olan beyaz kartal Karakoç'tur. Ona ayak uydurmak ne mümkün? O, Kurtbeli'nde; Şardağı'nın, Salavan Dağı'nın eteklerinde nefesini açmıştır. Bu tür yürümelere alışkındır.

Ardından "Kim hayal ederdi burda gezmeyi / Yürürken ayakta şiir yazmayı?" diye sorar Karakoç. Cevabınız hazırdır: Hiçbirimiz. Ama olmayacak olmuştur ve koşar adım yürürken de şiir söylenebileceği/yazılabileceği görülmüştür. Hani durağan bir ortamdı şiirin aradığı? Öyle değilmiş. Ya da böyle de oluyormuş.

Karakoç bir sonraki dörtlükte mekâna güzelle-

me yapar: "Burda şair susar rüzgâr konuşur / Yürek neye üfler ve tar konuşur / Üç gündür bizimle Nixsar konuşur" dizeleriyle bir duygudaşlık atmosferi çizer. Biz, Karakoç'un bizimle konuşmasından hoşnuduz. Daha ne isteriz?

Sonra yoldaşlarına döner Karakoç. "Tacettin el verdim sıyrılmıyandan / Unutma bu günü ey Hüseyin can" diye teveccüh gösterir. Son sesleniş rehber İsmail için gelir: "Rehber İsmail'im döker terini / Dörtlü kare burda bulmuş yerini / Karakoç unutmaz dost değerini" diye bağlar sözlerini büyük şair.

Bir şiirin doğaçlama yazılış serüvenine tanıklık etmişsinizdir.

6

Yıl 2015'tir. 27 Haziran'da bir haber ulaşır, Karakoç bir kaza sonucu beyin kanaması geçirmiş ve ameliyata alınmıştır. Mısralar dökülür kaleminizden:

"Kar Sesi'nde efkâr
Karakoç ameliyatta
Hasret yaşadık bunca zaman
yâr sesine
Gel kalbimi al
kundak edip sar sesine
Bir berzaha girmiş
koca kartal bu sabah
Efkâr sesimiz eşlik eder
"Kar Sesi"ne

7

Karakoç'un el yazısından, poetikası, kavgalarından, hep yazacağı şiirin peşinden koştuğu için yazdıklarına dönüp bir daha bakamamasından, imzaladığı kitaplardan, 14 Mayıs 2015'te Ali Emiri Kültür Merkezi'ndeki Karakoç'a Saygı gecesinden ve daha nice anıdan onlarca fotoğraf çıkar. Her birine bir paragraf açılrsa söz bitmez.

8

"İhlamurlar Çiçek Açtığı Zaman" şiir şölenlerinin demirbaş şiiridir. Karakoç'un vaat ve sadakat şiiridir o. Karakoç gelecektir. Dilinde sabah keyfiyle yeni bir umut türküsü bestelenir. Dağlarda ütüsü bozulmamış bir kar manzarası vardır. Rahvan atlar gibi ırgalanan gökyüzü şairin gözünü kamaştırır da gelecektir şair. Ancak biraz "mühlet" istemektedir. "Şimdilik bağlayıcı bir takvim sorma bana" demektedir, geliş zamanını "ihlamurların çiçek açtığı zaman"a ertelemektedir.

İhlamurların haziran sonu, temmuz başında çiçek açtığına bakarak "Karakoç'un kaydettiği tak-

vim biraz şaşmış” denebilir mi? Hayır ve ne gam! Belki de beyin ameliyatına girdiği tarih, o “geliş”in provasıdır, kim bilir?

Karakoç’tur o. Söz vermiştir bir kere. Gelecektir. Gelir. Bizim için “gidiş” olan 17 Ekim 2018, adı kader tarafından önceden konmuş bir “geliş”in tarihidir. Yaradan’a *Beyaz Dilekçe’yi*, *Leyl ü Nehar Aşk’ı*, *Aşk Mektupları’nı* yazan; *Ay Işığında Serenatlar’ı* söyleyen; *Sürgün Vezir’in Aşk Neşideleri’ni* fısıldaayan; *Gündemde Yine Aşk Var*, *Ben Senin Yusuf’un Olmuşum* diyen bir şair için sevdiğine kavuşma törenidir.

Başka kavuşmalar da vardır bu yolculukta. Allahualemler, orada şairler meclisi kurulmuştur. Yunus oradadır mutlaka. Alçak gönüllülüğü izin vermese de, şuaranın ısrarıyla başköşeye oturmuş olmalıdır. Nesimî, Fuzulî, Galib, Âkif, Necip Fazıl, Abdurrahim Karakoç, hâsılı “dost bahçesi bülbülü cümle şair”, bütün söz mimarları oradadır. Dolunay Şiir Şölenlerinin zarif yüzleri A.Vahap Akbaş, Nazir Akalın ve Hüseyin Alacatlı gibi dost gönüller de eminim karşılama töreninde bulunmuşlardır.

Karakoç ustamızın ve cümlesinin mekânı cennet, ödülü Cemalullah ola!

17 Ekim’i 18 Ekim’e bağlayan gece, Karakoç’un sonsuzluğa göçtüğü haberi paylaşılırken saat 02.00 sularında dilinizin ucuna bir rubai gelir. Son söz niyetine söylersiniz.

Ağabeyden Yetim

Bahaettin Karakoç ağabeyim için

Yıllar yılı sordum ki
bu âlemde kimim
Kaç yıl sürecek bilmiyorum
naz çekimim
Evlat babadan yetim kalır
dünyada
Dünden beri
ben bir ağabeyden yetimim.

Sarı Bülbül

◆Bahaettin Karakoç

*“Kâtip sen yaz, sabâ sen de kerem kıl
Götür arzihâlim yâre tez elden.”*

Bayburtlu Zihni

Tan çizgisi çiçeklenip ışıırken
Bülbül, okuntun var, götür cânâna!
Gökte bulut, yerde tohum üşürken
Resmet ahvâlimi, yetir cânâna!

Aşk kösteği gurbet yaptı yurdumu,
Dost bildiğim herkes kesti yardımını,
Kırk kâtibi terletecek derdimi
Sen yazıver satır satır, cânâna!

Melâlimin hüsnüyusuf edâsı,
Cânâna adanmış çiçek adası;
Dalga dalga gelir cevr-i cefâsı,
Vuslattan haber sor, ıtır cânâna!

O mülkünde yaşar, bense kirada,
Kilitlendi yollar kaldım burada,
Sarı bülbül, sen elçi ol arada,
Bir cânım var, kurbân yatır cânâna!

Gül demişler çiçeklerin hâsına,
Çok katlandım acısına yasına,
Tercüman ol *Karakoç’un* sesine
Zarfla ahvâlimi, götür cânâna!